

liggjort? Så ville man have fået en folkelig debat om selve aktieombytningen og derved fundet ud af, at aktieombytningen ikke skete på et reelt grundlag, men på et politisk grundlag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg må sige til fru Pia Gjellerup, at nu synes jeg ikke, det holder så meget længere. Nu spørger fru Pia Gjellerup mig, om jeg mener, man skal gå i Finansudvalget, hvis der er en EU-folkeafstemning, for det var det, jeg skulle have givet udtryk for. Jeg tror virkelig, man skal høre meget skævt for at kunne udlede det.

Det, jeg stadig anker over – og det vil jeg tilade mig at gøre opmærksom på endnu en gang – er, at det klart fremgår af undersøgelseskommissionens beretning, at hovedårsagen til, at man fra regeringens side vælger ikke at gå til Finansudvalget med den mundtlige garanti, man giver over for Nationalbanken fra finansministerens side, er, at der ikke må opstå støj mellem partierne før den 18. maj, hvor der er folkeafstemning.

Det er hovedbaggrunden for, at man vælger ikke at gå til Finansudvalget, og så er det da kritisabelt. Hvis det var begrundet i alle mulige andre forhold, hvis det var begrundet i situationen på Færøerne, kapitalflugt, eller hvad man nu havde forsøgt sig med, var det jo noget, man kunne diskutere. Det kunne skabe en kritisk stemning og for megen debat, men som det klart fremgår af beretningen, er det ikke argumentationen.

Så vil jeg sige til fru Pia Gjellerup, at når jeg anker over det, er det ikke et spørgsmål om, at man altid skal gå til Finansudvalget, hvis der er en EU-folkeafstemning. Det er et spørgsmål om, at vi ikke vil finde os i, at man gør sig den overvejelse i regeringen, at man ikke vil komme frem med visse ting af hensyn til en EU-folkeafstemning, og så tror og håber jeg, at også fru Pia Gjellerup er med.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne spørge hr. Kristian Thulesen Dahl, om hr. Kristian Thulesen Dahl er enig med mig i, at hvis det var sådan, at man ikke havde givet den garanti over for Nationalbanken fra finansministerens side, kunne Nationalbanken heller ikke have tilladt sig at give tilsagn om likviditetsstøtte til de færøske banker. Det er sådan set kernen i det hele: finansministeren giver en

mundtlig garanti, som finansministeren ikke går til Folketinget med.

Nu siger man, at det sådan set er ligegyldigt, fordi man kan gå til Folketingets Finansudvalg, hvornår man har lyst til det. Men så ville den garanti, Nationalbanken udstedte til de færøske banker, jo have været ulovlig, hvis man ikke var sikker på, der var et politisk flertal bag den. Er hr. Kristian Thulesen Dahl ikke enig med mig i det?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne slå fast over for hr. Thulesen Dahl og hr. Kent Kirk – og det sidste er måske det vigtigste – at det er ministrene, der afgør, hvornår de ønsker at få Finansudvalgets opbakning til et aktstykke. Det er dem, der afgør tidspunktet, det er dem, der afgør, hvornår de føler, bevillingen er nødvendig, og hvad de render rundt og lover alle mulige steder, er deres problem, for der er ingen juridisk opbakning, før Finansudvalget har sagt ja.

Derfor må jeg også sige til hr. Thulesen Dahl, at ligegyldigt hvilket argument en regering bruger for at afgøre, hvornår den vil placere et aktstykke i Finansudvalget, blander Finansudvalget sig altså ikke i det, og Folketinget blander sig heller ikke i det. Men den minister, der ikke sørger for, at den beslutning sker i god tid før effekten af det, man har lovet, skal vise sig, har et problem. Hvis finansministeren har givet et mundtligt tilsagn, men ikke fået Finansudvalgets tilslutning, og det mundtlige tilsagn pludselig skal effektueres, havde den finansminister et problem. Men finansministeren har altså ikke et problem i den foreliggende sag, for det er finansministerens ret at lægge en ansøgning i Finansudvalget, hvornår finansministeren ønsker det.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan starte med at sige til hr. Kent Kirk, at svaret er ja, og så vil jeg sige til hr. Duetoft, at jeg synes virkelig, det er et gevaldigt problem, hvis vi herinde i Folketinget accepterer, at finansministeren på må og få kan rende rundt og love noget til højre og venstre, uden at Folketinget kan være trygge for, at finansministeren selvfølgelig kommer til Finansudvalget, hvor den bevillingsmæssige hjemmel skal findes, og beder om at få et aktstykke konfirmeret, så snart det kan lade sig gøre. Det synes jeg vir-